

BESZÁMOLÓ A MAROSSZENTGYÖRGYI UNITÁRIUS TEMPLOM ÉPÍTÉSÉRŐL

Mindig azon a véleményen voltam, hogy egy templomépítés vagy nagyobb javítás az egyházközség fejlődését, a gyülekezet lelkületét tükrözi; a templom története egyben az egyházközség története is.

A marosszentgyörgyi unitárius gyülekezet hívei valamennyien betelepültek, három hullámban költöztek ide: az 1920-1930-as években; az 1960-as években, amikor a Nyárád mentéről jöttek nagyon sokan. A kollektivizálás a fiatalság létbizonytalanságba való juttatását jelentette. A megélhetésért ipari központokba, azok környékére költöztek, így Marosszentgyörgyre is. A harmadik és egyben a legnagyobb hullám Marosvásárhely zártvárossá való nyilvánítás következménye.

Marosszentgyörgy a marosvásárhelyi unitárius egyházközséghez tartozott mint szórvány, később mint leányegyházközség. A marosvásárhelyi segédlelkészek - én is az voltam - állandó feladata volt a marosszentgyörgyi hívek lelki gondozása. A segédlelkészek közül Andorkó Ferenc és Kovács István, jelenleg vargyasi ill. sepsiszentkirályi lelkészek lelkigondozása hagyott mélyebb nyomokat a hívek lelkében.

A leányegyházközség gondozását 1992 januárjától végzem Kolcsár Sándor marosvásárhelyi esperes-lelkésztől kapott engedély alapján. Januárban Incze Györggyel, aki később a leányegyházközség gondnoka is lett, meglátogattuk a marosszentgyörgyi híveket. A látogatás folyamán egy bizonyos bizalmatlanságot éreztem, amit néhányan a hívek közül így fogalmaztak meg: "Minket már látogattak és azzal maradtunk." Ez a tény késztetett arra, hogy megígérjem a rendszeres, minden vasárnapi istentisztelet tartását, amit teljesítettem is.

Az első istentiszteletet 1992. január 26-án tartottuk meg a helybeli római katolikus egyházközség tanácstermében, ahonnan, 1995. október 8-án Fótisztelendő Baric Lajos plébános úr ki is csengetett. Minden istentisztelet szabad, kötetlen beszélgetéssel zárult, ezek voltak álmaink, terveink megfogalmazói és később megvalósítói.

Mindnyájan éreztük, ahhoz, hogy a gyülekezet kezdeti lendülete megmaradjon, lelkesedése ne lankadjon, valamit tenni kell. Egy templom nélküli gyülekezetben mi más lehetne a legfontosabb, ha nem a templomépítés? Ezt megelőzően próbáltunk olyan eladók lakások után érdeklődni, ami megfelelne templomnak és lakásnak, az árak azonban elijesztőek voltak. Megmaradva a templomépítés gondolata mellett, terület után érdeklődtünk. A helyi tanács vezetősége: Vizi József elnök és Simon Péter alelnök segíteni akarása munkára indított. Bíró Gábor marosvásárhelyi építész-tervező mérnök kérésünkre több templomrajzot bocsátott rendelkezésünkre, amelyek közül a felépült templom tervrajzát választottuk ki, és hagyattuk jóvá. Az említett tanácsvezetők törvényes

segítségének köszönhetően 1994 márciusában az építendő templom területe átíródott a marosszentgyörgyi unitárius leányegyházközség nevére.

A tervrajzokat Kollár István építésztechnikus készítette el a Bíró Gábor-tól kapott rajzok alapján. Amíg az építkezési engedély után szaladgáltam, lelkes hívek a nagykendi elhagyott szőlősből betonsasokat ástak ki, amivel bekerítettük a templom telkét.

1994 márciusában adva volt a telekkönyvezett terület, 200 dollár és 500 DM segély, melyből megvásároltuk az építéshez szükséges cserepet és a téglá egy részét. A gyülekezet templomépítési elhatározását egyházunk vezetősége támogatta.

Az építkezés mozgató ereje a "kalákázás" volt. Kezdetben csak személyes ismerőseimre számítva építészvállalkozókat kerestem meg, elmondva nekik terveinket, vágyainkat és egyben kérésemet, hogy segítsenek rajtunk. A kérés meghallgatásra talált. Három építész ajánlotta fel segítségét. Kezdődhetett a munka. Tóth András az alpméréseket végezte el, az ő irányításával ásozott ki. Híveink csodálatos lendülettel kezdtek munkához. Az alapásásban nagy segítséget kaptunk Kapusi Dénes székelykáli születésű atyánkfiától.

A betonozás megkezdése előtti vasárnap Kossuth Lajos gondolatáról prédikáltam, reménykedve és szorongva. Beszédem gondolata ez volt: csak annyi energiát kívánok a megvalósításban, a kivitelezésben, mint amennyi lelkesedés nyilvánult meg a felajánlásban. 1994. június 30-án kezdtük meg az alapöntést Kollár István és Tóth András ellenőrzése és irányítása alatt. A munkálatok megkezdésével figyelmünk a pénzalap megteremtésére és a munkálatok pontos végzésére irányult.

Az anyagi alap megteremtésében sokat segítettek: Paskucz Viola építési tanácsadó és Míkó Lőrinc tanácsos az egyházi központban. Az Egyházi Képviselő Tanács több alkalommal építkezési segítséggel támogatt.

Az elkészített alapra Horváth Lajos, humoródalmási születésű vállalkozó kezdte meg a falrakást. Felügyelete és vezetése alatt emelkedni kezdtek a templom falai. Fazakas Béla szentháromsági római katolikus vallású vállalkozó emberei rakták fel a falat díjmentesen. Ez volt a mi megmentő munkamódszerünk: kalákába építeni. Természetesen az építéshez segéd munkások is kellenek, ez kikerült mindig áldozatkész híveink közül. Példaként megemlítem Kiss Erzsébet ny. tanítónőt, Molnár Ella titkárnőt, fiatal asszonyaink közül Nákovics Magda, akik férfiakat megszegyenítően rostálták a homokot, rakták a téglát.

Sikereink láttán nem elégedtünk meg a fal felrakásával, vágyaink magasabbra hágtak: a tetőszerkezetet elkészítő mestert kerestünk és Váradi Lajos személyében meg is találtuk, aki kitarott mellettünk, amíg ácsmunka volt.

1994. október 27-én a templom tető alá került négy hónapi megfeszített munka eredményeként. A kiadások fedezésére nagyon sokszor kénytelenek voltunk kölcsönökhöz folyamodni; a marosvásárhelyi unitárius egyházközség, jó emberek segítettek. A templom befödése után Fazakas Béla egy felmérést készített az elvégzett munkáról, mely szerint a munka értéke 28 millió lej volt, amit nem egészen 6 millió lejből sikerült megvalósítani.

1995-ben már nehezebb volt. Az elvégzendő munka nagy része szakmunkát igényelt. Megoldást úgy kerestünk, hogy a legolcsóbb vállalkozókkal

dolgoztattunk. Így jutottunk el Káposztásszentmiklóásra Csiki Jenő vállalkozóhoz, aki 21 000 lejért vállalta a lambéria négyzetméterét. Szintén ő készítette el a templompadokat is.

Beszámolóink hiányos lenne, ha nem szólnánk a maroszentgyörgyi gyülekezet lelkes tagjairól. Szólnunk kell Szakács Vencel hívünkről, aki a hűség, szorgalom, önzetlenség megtestesítője. Éjszaka őrködött, mert egy idő után őrizni kellett a faanyagot, nappal pedig dolgozott; ő tartott számon mindent. Tiszteletből kineveztük az építő telep felügyelőjének. Mellette kiemelkedik Kiss Zsigmond - mindketten vadadi származásúak -, aki munkájával, rátermettségével szolgálta a templomépítés ügyét. Élén jártak a munkában: Szombat Márton, Iszlai Imre, Kovács Albert, Jánosi Gyula, Szabó Ferenc, Kutasi Árpád, Bíró Imre, Horváth Jolán, Farkas Albert, Bíró Sándor, Simon Péterné, Kiss Erzsébet, id. Kodok Sándor, Molnár Ella.

Az anyagiak fedezéséhez a leányegyházközség mellett hozzájárult: Egyetemes Egyházunk, az Illyés Alapítvány, az állam, a marosvásárhelyi unitárius egyházközség, a szentgericei unitárius egyházközség, a maroszentgyörgyi római katolikus és református egyházközség, a maros-küküllői egyházkör 1994. évi közgyűlése, az amerikai Concord testvérgyülekezet és dr. Gyarmathy György. Említésre méltó adományokkal segítették a templomépítést: Horváth Lajos, Dénes Károly, Adorjáni Imre, mindhárman ötszázezer lejt adományoztak. Templomunk díszítésére adományt tettek: Bíró Sándor, György Ince egyegy csillár, Klóca Attila úrasztala, Nákovics Magda perselyek, Iszlai Imre szőnyegek, Kutasi Árpádné úrvacsorai, Nagy Irén és Csiszér Katalin varrottas terítők, a pezsztentlőrinci unitárius egyházközség harmónium.

Tudatosan nem említettem Incze György gondnok nevét, hiszen együtt biztattuk egymást és híveinket, szerepe elvitathatatlan ebben a nagy munkában. Amit vállalt, ha nem is volt megfogalmazva vállalása, becsülettel teljesítette.

Befejezésül csak annyit: mi unitáriusok így köszönünk: "Isten áldjon meg!", mindenkit áldjon meg, de aki segített templomunk építésében, azt ezer-szer áldja meg!

KEDEI MÓZES

ANGLIAI ÉLMÉNYEK (3. rész)

1994. február 18-án Yorkba érkeztem. Az állomáson Sidney Knight lelkész fogadott. Délután a várostól keletre eső vidéket jártuk be autóján. A földparcellákon, melyeket élősövény választott el, látszott, hogy a gazdák rajtuk tartják vigyázó szemüket.

Másnap megnéztük a város nevezetességeit: a várfalat, mely teljesen körülvette az ősi várost, a York Minstert, mely az egyik legimpozánsabb katedrális Angliában. A szűk, ódon utcák a város gazdag történelméről beszélnek.

Eddig csak a prédikációt végeztem, de itt a lelkész az egész liturgia vezetését rám bízta, ami nem kis izgalommal töltött el. Istentisztelet után az irodába